

Σχετικά με τη Βία των φετιχισμών

“Δεν συμφωνούμε παρά μόνο σ’ ένα πράγμα: στο ότι η πιο συχνή κατάχρηση σ’ αυτόν τον κόσμο, γίνεται στ’ όνομα της κάθε λογής ιδιοκτησίας.” (Γράμμα του Μπλανκί στον Προυντόν, Παρίσι 1 Μάη 1841)

Έχοντας κατά νου ότι «οι πιο επικίνδυνοι από τους ταραχοποιούς είναι αυτοί που εκφράζουν πιο συνεκτικά τους λόγους της άρνησής τους», επιλέγουμε να κοινοποιήσουμε κάποιες σκέψεις μας με αφορμή γεγονότα που εκτυλίσσονται τους τέσσερις τελευταίους μήνες στη Σαλονίκη. Χωρίς να σημαίνει ότι νιώθουμε την ανάγκη να δικαιολογηθούμε στον οποιονδήποτε «ουδέτερο» υποδύεται την «κοινή γνώμη» ή να διαφυλάξουμε ένα, ούτως ή άλλως ανύπαρκτο, καλό όνομα (η συκοφαντία στολίζει), θεωρούμε πως είναι πια αναγκαίο να φωτίσουμε κάποια σημεία όπως η βία, η απαλλοτρίωση, και το ποιος είναι στην τελική το «σοβαρό πολιτικό Όν» που αποφασίζει ποιος θα κάνει τι...

Μια ιδιότυπη κατάληψη(;) πανεπιστημιακής σχολής φαίνεται να παίζει κεντρικό ρόλο στο ζήτημα, φανερώνοντας παράλληλα τη σύγχυση πολλών συντρόφων σχετικά με το τι είναι και τι δεν είναι το πανεπιστήμιο: θα αρκεστούμε στα αυτονόητα: το πανεπιστήμιο δεν είναι ταξικός μας σύντροφος, με τους «προοδευτικούς» καθηγητές του και τους «φιλόanthropους» προέδρους του. Είναι και θα είναι ακόμα ένας ιδεολογικός μηχανισμός αναπαραγωγής της εξουσιαστικής κοινωνίας, διαχωρισμένο εργαλείο της και εργαλείο διαχωρισμού της (βλέπε και Κ.Μαρξ: «ο εργάτης παράγεται από την αστική κοινωνία όπως κάθε άλλο προϊόν που χρειάζεται»). Το αν κάποιοι σύντροφοι είναι /είμαστε φοιτητές δεν αναιρεί τίποτα, όπως και το ότι πολλοί εργάζονται /εργαζόμαστε δεν κάνει την επαίσχυντη μισθωτή σκλαβιά «προλεταριακό παράδεισο». Κινούμενοι στο εχθρικό πεδίο αυτής της βιτρίνας του κυρίαρχου πολιτισμού, και μάλιστα σε μια κατάληψη (να μη χρειαστεί να ξαναορίσουμε τη λέξη), οι αναρχικοί δεν οφείλουν κανένα σεβασμό, το ίδιο όσον αφορά το πεδίο όπου διαδηλώνουν, συγκρούονται, εξεγείρονται (κάθε βιτρίνα τείνει τελικά να γίνει λαμπόγυαλο). Κατά συνέπεια δεν έχουμε να θρηνήσουμε καμιά ζημιά της (κρατικής) πανεπιστημιακής παρουσίας ούτε να υποδείξουμε κανέναν «ένοχο» σε κανέναν αυτόκλητο φρουρό της τάξης. Προφανώς, σε μπατσοειδείς ανακρίσεις δεν έχουμε τίποτα να αρνηθούμε (χαφιεδίζοντας στην ουσία), κι αν έτσι κάποιοι μπορούν να μιλούν για κλεφτρόνια και καβατζωματίες ας το κάνουν. Δεν βρίσκουμε έτσι κι αλλιώς τίποτα μεμπτό στα «κλεφτρόνια» πέραν της μίζερης επίκλησης στην κυρίαρχη ηθική (ηθική της κυριαρχίας) αυτού που τα θεωρεί βρισιά. Ας γίνει όμως σαφές ότι αυτή η επίκληση γίνεται αφενός μεν λόγω έλλειψης πειστικότερων επιχειρημάτων κι αφετέρου για να πετύχουν την εκ των προτέρων απαξίωσή μας (στο ίδιο χρησιμεύουν κι άλλες επινοήσεις τους, όπως χούλιγκανς, συμμορίες, πρεζόνια, “ξαναμμένοι έφηβοι” και γενικά όλο το περιθώριο του μικροαστικού σύμπαντος – κοινωνικός και ηλικιακός ρατσισμός) διατυμπανίζοντας αδέξια την άσπιλη αρετή, μετριοπάθεια και νομιμοφροσύνη τους (διαχρονικά προσόντα χωροφύλακα). Κι όλα αυτά από την αυτοαποκαλούμενη

«Αντιεξουσιαστική Κίνηση» που την έπεσε σε αναρχικούς μαθητές, έσκισε προκηρύξεις τους, ζήτησε τη συναίνεση /συμμετοχή της «συνέλευσης αλληλεγγύης» να περνά «δια πυρός και σιδήρου» όποιον φωνάζει συνθήματα μη-πολιτικά ορθά, σκοντάφτοντας τότε στην αντίρρησή μας και τη σιωπηλή αηδία μιας συνέλευσης. Κι ακόμα μια παρακείμενη «θεατρική ομάδα» που ίδρωσε για την πρόωρη λήξη μιας ακόμα απεργίας πείνας του ίδιου υποκειμένου, προκειμένου «να μην εκτραπεί η κατάσταση»...

Κατά τη γνώμη μας το τραγελαφικό ανθρωποκυνηγητό που στήθηκε εις βάρος μας, δεν είναι απλά μια αλαζονική επίδειξη δύναμης (δύναμης κατασταλτικής-αστυνομικής) και μόνο. Το να παίζουμε για ένα σεβαστό χρονικό διάστημα τον ρόλο του αποδιοπομπαίου τράγου (απαραίτητος για κάθε σταλινισμό) εξυπηρετεί τέλεια στο κουκούλωμα της παράδοξης έκβασης μιας υπόθεσης στην οποία επένδυσε χρόνο, χρήματα, συλλογική δουλειά και διάθεση ένας κόσμος. Κι ο πιο εύκολος τρόπος να γίνει κάτι τέτοιο είναι η επίκληση σ ένα αιώνιο φετίχ: Την ιδιοκτησία, την προσβολή της και τα δικαιώματά της, κυρίαρχο φετίχ της εξουσιαστικής κοινωνίας που συνδυάστηκε σε μια φημολογία με το μερικότερο και υποδεέστερό του: της «πολιτικής δράσης» (σύμφωνα με την φημολογία αυτή, η απουσία μας από την θεαματική κατάληψη του λευκού πύργου ερμηνεύεται ως ντε και καλά σύγχρονη απαλλοτρίωση της κατάληψης και της «πολιτικής» της. Δεν είναι δύσκολο να εντοπίσουμε την πηγή της, στη φαντασίωση που περιγράφεται ως πραγματικότητα σε μια «μετριοπαθή» ανακοίνωση της ΑΚ (υποθέτουμε δεν μας ξεμπρόστιασαν τότε, μιας και τα ξέραν όλα, από μετριοπάθεια!).

Αντίθετα μετά τη λήξη της «κατάληψης» της σχολής, για την οποία κάποιοι (οι προφανείς) δώσαν διαπιστευτήρια κι εγγυήσεις ότι θα τηρηθεί η τάξις, όπως μαθεύτηκε δυστυχώς πολύ αργότερα, έλαβε χώρα μια απεγνωσμένη όσο και βίαια προσπάθεια μετατόπισης της προβληματικής και υπόλογης θέσης της «συνέλευσης αλληλεγγύης» σε μια σειρά τραμπουκισμών εις βάρος συντρόφων μας. Πρέπει εδώ να αναφέρουμε πως και η επιδεικτικά απαξιωτική στάση των συλλογικοτήτων-καταλήψεων απέναντι στη συνέλευση που καλέσαμε μετά τα πρώτα πεσίματα σε σύντροφο, τις εισβολές σε σπίτια, στέκια και τους ξυλοδαρμούς, άνοιξε στην ουσία τον δρόμο για την «απολιτικοποίηση» του ζητήματος, ενώ πλέον γίνεται λόγος για «τραμπουκισμούς στους οποίους επιδόθηκαν και οι δυο πλευρές». Κάνοντας λοιπόν τα στραβά μάτια προς την κατασταλτική-διωκτική καθημερινή βία της άλλης πλευράς, αρνούνται την αναγκαιότητα της αυτοάμυνας μας. Ας γίνει ξεκάθαρο ότι δεν είμαστε άγιοι, ούτε μάρτυρες...

Θεωρούμε ότι κύριο ρόλο στην απαξίωση της οξύτητας του ζητήματος, έπαιξε ο χαρακτηρισμός μας ως όντα απολίτικα, ανύπαρκτοι, περαστικοί, κλπ. Χωρίς καμιά διάθεση να βγάλουμε την όποια επαναστατικότητα μας να τη μετρήσουμε, η εμετική αθλιότητα (που αποπνέει ξανά μια αίσθηση ιδιοκτησίας, όχι πάνω σε κάποιον κωλοπροτζέκτορα αυτή τη φορά, αλλά σ ένα ανατρεπτικό ρεύμα, και τελικά πάνω στους εαυτούς μας που δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε χωρίς την έγκριση του κάθε παλιού(;) στον «χώρο»... Τους χαρίζουμε πάντως την ευχή του Τκάτσεφ, για τη θανάτωση από τους επαναστάτες όλων όσων πέρασαν τα 25 τους χρόνια, ως ανίκανων να συλλάβουν τις νέες ιδέες και τα πάθη, αν όχι στην κυριολεξία της, πάντως ως πυξίδα και άρωμα μιας εποχής σίγουρα πιο επαναστατικής απ τη δική μας όπου η μπόχα του σεβασμού σε μια οποιαδήποτε ιεραρχία δεν μόλυνε τους εξεγερμένους. Όσο για τον φετιχισμό της (σοβαρής) «πολιτικής οργάνωσης» που φαίνεται να δικαιολογεί το οτιδήποτε, και να καμώνεται ο πήγης για τα πάντα, μόνο απέχθεια μπορεί να προκαλεί στους αναρχικούς.

Μια τέτοια αντανάκλαση του «επαναστατικού» κόμματος /κράτους της αριστεράς, αναπτύσσεται παντού ως απολειφάδι του παρελθόντος, της ένδοξης CNT και της ισπανικής επανάστασης απ' όπου αντλεί και το όποιο κύρος, και δεν είναι καθόλου τυχαίο, μιας και η διαφανής ανάπτυξη του αντιεξουσιαστικού κινήματος, μέσα από νομοταγείς ομοσπονδίες και συνδικάτα σε κάθε άλλη περίπτωση βούλιαξε στη ξεφτίλα χωρίς καμιά ελπίδα να εκφράσει την δυναμική του στο επίπεδο των οδοφραγμάτων της Βαρκελώνης, ή των αραγονέζικων κολλεκτίβων. Από το στυγνό δόσιμο των ατομικιστών αναρχικών στην Ιταλία του 1918-21, τη συμμετοχή στην ισπανική κυβέρνηση της 4-12-1936 και την συνακόλουθη καταστολή των επαναστατικών συμβουλίων και κολλεκτίβων, το ξεπούλημα των ιλλεγκαλιστών και των όπου γης ένοπλων, μέχρι τα αυτοκόλλητα της γαλλικής FAI (“δεν είμαστε δολοφόνοι, είμαστε αναρχικοί”) για τους δυο 15χρονους μηδενιστές που πυροβόλησαν στο αστυνομικό τμήμα, ως τις πιο πρόσφατες αποκηρύξεις (λες και το ζήτησε κανείς...) των «τρομοκρατικών επιθέσεων» και χιλιάδες παραδείγματα διεθνώς, που μόνο η απλή αναφορά τους θα γέμιζε βιβλίο, θα έπρεπε να είχε γίνει πια κατανοητό ότι αυτά τα ιστορικά απολειφάδια, φέρουν εξ ορισμού το «στίγμα» του διαμεσολαβητή ανάμεσα στους εξεγερμένους (που θεωρούν ότι αποτελούν μέρος τους αν όχι ότι εκπροσωπούν) και την εξουσία. Λόγω της εκτεθειμένης τους αυτής θέσης, είναι εκ των πραγμάτων υποχρεωμένοι σε μια στάση συνδιαλλαγής προς την κρατική εξουσία και εσωτερικής καταστολής προς ότι βλάπτει την προσεκτικά επιμελημένη εικόνα τους. Αυτά διεθνώς- Όσο για τα εγχώρια το λιγότερο που συμπεραίνουμε πέραν της ομολογούμενης αφέλειάς μας, εκ πείρας πια είναι ότι δεν μπορεί να υπάρξει δυνατότητα ούτε καν συνύπαρξης με ανάλογες οργανώσεις διατηρώντας παράλληλα τη στοιχειώδη αυτονομία σκέψης και δράσης.

Τίποτα δεν μπορεί να κάνει τη ζωή μας άσχημη Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει τη δράση μας.

**«Κάποιοι σύντροφοι από το ΝΑΔΙΡ στέκι αναρχικό και απολίτικο
ενάντια στην πολιτική και τους πολιτικάντηδες»**